

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA

HÍREK A KIS PÁSZTOROKRÓL - 2005. (43.ÉV) - OKTÓBER-DECEMBER

...És a nap táncolt Fatima fölött

Szűzanyánk első két jelenése már megtörtént, amikor Lúcia 1917. július 13-án ezzel a kéréssel fordult a Boldogságos Szűzhöz:

– Arra szeretném kérni, hogy mondja meg, kicsoda Ön, és tegyen egy csodát, hogy mindenki elhiggye, hogy megjelenik nekünk.

– Gyertek ide továbbra is minden hónapban! Októberben megmondom nektek, hogy ki vagyok és mit kérek, és tesztek egy csodát, hogy mindenki higgyen – volt a válasz.

Csak egy csoda – az isteni tett – teszi rá Isten pecsétjét a történetekre. Azért kérte annyira Lúcia a Szűzanyát, hogy műveljen csodát. Maga a Jelenés is megígérte határozottan: Október 13-án mindenki látni fogja a csodát, s hinni fognak.

Jézus nyilvános élete kezdetén kiűzte azokat a templomból, akik ott adtak-vettek. A zsidók megszólították, és azt kérdezték tőle:

– Milyen jelet mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?

Jézus azt felelte nekik:

– Boncsátok le ezt a templomot, és én három nap alatt felépítem azt.

A zsidók erre így szóltak:

– Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt fölépítenéd?

De ő a saját testének templomáról mondta ezt. Amikor föltámadt halottaiból, tanítványai visszaemlékeztek, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak, és a szónak, amelyet Jézus mondott. (Jo 2, 14-22)

Amikor egy napon Jézus tanította a népet és hirdette az evangéliumot, főpapok és írástudók jöttek hozzá a vénekkal és megkérdezték:

– Milyen hatalommal teszed mindezt? És ki adta neked ezt a hatalmat? (Mt 21,23b)

Jézus azt válaszolta nekik:

– Amikor fölemelitek az Emberfiát, akkor megtudjátok majd, hogy én vagyok, és semmit sem teszek magamtól, hanem úgy mondom ezeket, amint az Atya tanított engem. És aki küldött engem, velem van, nem hagyott magamra, mert mindenkor azt teszem, ami kedves előtte. (Jn 8,28-29)

Ekkor az írástudók és farizeusok közül egyesek azt mondták neki:

– Mester, szeretnénk tőled egy jelet látni.

Ő azt válaszolta nekik:

– A gonosz és parázna nemzedék jelet kíván, de nem kap más jelet, csak Jónás próféta jelét. Mert amint Jónás a cethal gyomrában volt három nap és három éjjel, úgy lesz az Emberfia is a föld szívében három nap és három éjjel. A ninivei férfiak föltámadnak majd az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és el fogják ítélni azt, mert ők megtértek Jónás igehirdetésére; és íme, nagyobb van itt, mint Jónás. (Mt 12, 38-41)

Ezután a tömeghez is szólt:

– Amikor látjátok, hogy nyugatról felhő támad, mindjárt

azt mondjátok: Jön az eső, és úgy is lesz; amikor délről fúj a szél, azt mondjátok: Forróság lesz, és meglesz. Képmutatók! Az ég és föld jeleiből tudtok következtetni, ezt az időt miért nem tudjátok hát megítélni? Miért nem jöttök rá magatok, hogy mi az igazság? (Lk 12, 54-57)

– Nekem nagyobb bizonyítékom van Jánosnál. A tettek, melyeket az Atya bízott rám, hogy elvégezzek, azok művek, amelyeket én viszek végbe, tanúskodnak felőlem, hogy az Atya küldött engem. Rólam az Atya tett tanúságot, aki küldött. (Ján 5, 36-37)

– Ha nem cselekszem Atyám tetteit, ne higgyetek nekem, de ha cselekszem, akkor, ha nekem nem is hisztek, higgyetek a tetteknek, hogy tudjátok és belássátok, hogy az Atya énbennem van, és én az Atyában. (Jn 37-38)

– A tettek, amelyeket az Atya bízott rám, hogy elvégezzek, azok a művek, amelyeket én viszek végbe, tanúskodnak felőlem, hogy az Atya küldött engem. Rólam az Atya tett tanúságot, aki küldött. (Jn 5, 36-37)

A templomi vita során Jézus felszólította hallgatóit, hogy tettei alapján higgyenek Istenfiúságában:

– Ha nem cselekszem Atyám tetteit, ne higgyetek nekem, de ha cselekszem, akkor, ha nekem nem is hisztek, higgyetek a tetteknek, hogy megtudjátok és belássátok, hogy az Atya én bennem van, és én az Atyában. (Jn 10, 37-38)

– Aki hisz bennem, nem bennem hisz, hanem abban, aki küldött engem. És aki engem lát, azt látja, aki küldött engem. Azért jöttem a világba, hogy világosság legyek,

hogy mindaz, aki hisz bennem, sötétségben ne maradjon. (Jn 12,44-46)

Jóllehet annyi jelet művelt a szemük láttára, mégsem hittek benne... (Jn 37-38)

Jézus, ahogy előre megmondta, harmadnapra föltámadt. Ezáltal bebizonyította istenfiúi megnyilatkozását és megváltói küldetését.

1917. október 13-án, a napcsodán keresztül Mária világunkban betöltött különleges szerepe is bizonyosságot nyert. Ha más nem történt volna, akkor csak ez a három hónappal azelőtti jövődőlés teljesedett volna be! De 1917. október 13-én és a megadott órában tízezrek láthattak egy eddig még soha nem látott jelenséget, és tanúskodhattak róla.

«...És mialatt azt gondoltam – tudósított Avelino de Almeida, az 'O Século' című napilap újságírója, aki ezen a napon jelen volt –, hogy már nem kelthet semmi más mélyebb benyomást bennem, mint ez a nyugtalan és mégis békés embertömeg, melyet ugyanaz az ismeretlen eszme lelkesít és ugyanaz a hatalmas várakozás mozgat. Mi különösét láttam valójában Fatima völgyében? A megadott órában elállt az eső; megnyílt a kövér felhőtakaró, és a Nap-Királynő – mint egy egyszerű ezüstkorong – megjelent a zeniten és heves és cikázó ritmusú táncba kezdett. A legtöbben azt gondolták, hogy ez egy kígyótánc, egymás után oly gyönyörű és csillogó színekben pompázott a nap felszíne.

'Csoda!', kiáltotta a nép; 'egy természeti jelenség', mondják a tudósok. Nem akarom ezt eldönteni, csak arról tudósítani, amit láttam. A többi a tudomány és az Egyház dolga...»

Msgr. José Alves Correia da Silva, a Leiriai egyházmegye püspöke megvizsgálta az esetet, s az 1930. október 31-i 'Isteni gondviselés' című pásztorlevelében elismerte a jelenések természetfölöttiségét, és megengedte a jelenések völgyében a Rózsafüzér Királynőjének tiszteletét. Döntését a napcsodával indokolta, amit a három pásztorgyerek 92 nappal előre bejelentett, és amiről október 13-án körülbelül 70.000 ember tanúskodott.

A fényképen körülbelül 200 ember látszik a napcsoda kezdetekor. Az emberek a nap felé néznek, de különböző szögből. Az előtérben férfiak és nők több csoportját lehet fölismerni. Néhányuk arcán a csodálkozás, másokon a boldogság, egészen az elragadtatásig, ismét néhányukon kíváncsiság, másokon zavartság, némelyeken unottság és egyeseken a szórakozás látszik.

Günther Stolze német szabadalomjogász, kánonjogász, orvos és teológus. 14 éves volt, amikor feltűnt neki Fatima napja. 26 évvel később kezdte meg rendszerezett kutatását a fatimai napcsodáról. Ábrázolása az első próbálkozás arra, hogy a hallatlan játékot Fatima egén szemléltesse, ami 1917. október 13-án 12 órakor történt. Évtizedek óta dolgozott körülbelül száz szemtanú leírásának kiértékelésén, és még sok időre van szüksége, hogy javítsa, változtassa, rövidítse, vagy megnyújtsa a bizonyítási eljárást. Munkamódszere megegyezik a bíróságok bizonyítási eljárásának menetével. Az egésztest tekintve a tudósítása, ami a szemtanúk vallomására épül, megfelel a tényeknek.

Először 2005 októberében látogatott el Fatimába, beszámolt 40 éves kutatómunkájáról és elsősorban arról, hogy mit élhettünk volna át 1917. október 13-án a fennsíkon, ha ott lettünk volna.

A résztvevők számát legtöbbször 70.000-re teszik. A látogatók, akik a várt és megjövendölt 1917. október 13-i csodára jöttek, egy téglalap alakú területen álltak, melynek hossza kb. 300 m és szélessége 150 m... – a közepétől kijebb volt a három látnok gyermek, akik a Szép Hölgy jelenéseit látták. Ahhoz nem lehet semmit hozzámérni vagy bizonyítani, az egy egészen más jellegű csoda, – csoda a csodában –, még akkor is, ha időben és helyen a napcsodához igazodott. A történeteket nem lehetett a behatárolásán kívül látni, de néhány helyen 50 km-es távolságból rövidebb formában bizonyítottan megfigyelték.

70.000 ember állt négy órán át, az esőtől bőrig ázva-fázva a tócsákban, amik olykor 10 cm mélyek is voltak. 12 órára jelentették be a csodát. Egy pillantás az órára. Pontosan 12 óra volt a közép-európai idő szerint – Portugáliában 13h30 a háború miatti nyári időszámítás miatt. A borús gomolyfelhők felszakadtak. Az emberek azt gondolták, hogy mögöttük a kék eget látták, de ez egy optikai tévedés volt. A Napbolygó helyett egy korong látszott, ami némelyek szerint arany, mások szerint ezüst, ismét mások szerint lazac-piros vagy változó volt. A megdöbbentő mindenesetre nem a korong, hanem egy gyorsan növekedő kör alakú fényszőnyeg volt körülbelül 30 fokos szögű átmérővel, ami tízezerszeres fényességgel megvilágította az embertömeget anélkül, hogy vakította volna a szemüket, és a megfigyelőket szórt fényben hagyta, ami homályos félárnyékot, semmi esetre sem élesen kirajzolódó árnyékot vetett.

Ebben a mennyei fénytengerben kezdett el forogni a korong, növelte a forgási sebességét, színes fénycsóvákat szórt és megigézett néhány megfigyelőt. Boldogság, mint azt éjjel egy tűzijátéknál érzi az ember, de mégis, Fatimában intenzívebben és fantáziadúsabban. Ez körülbelül 2 percig tartott. Talán egy perces szünet után kezdődött egy következő felvonás, amiben a színváltó korong játékos mozgásával az egész darabot még élénkebbé tette. Az arany- illetve ezüstkorong állóhelye változott az ég nagyon világos és kiterjedt fénymezején.

A korong háromszög alakban szökellt, vagy ugrott, utánozva egy néptánc könnyedségét a megfelelő ritmusban: perdült ide-oda. A korong megnyugodott. Egy körülbelül 60 másodperces szünet nyitotta meg a földi elemek játékanak harmadik felvonását. A korong, a vilám pályájához hasonlóan, de lassabban közeledett a föld felé, azaz a néző tömeg felé, egyre növekedve, hogy azután idejében cikkcakk mozgásokkal táncolva visszamenjen, és most az igazi Nap, azaz a bolygó irányába, a mi aranykorongunkat magába vette, és – csak most –, a vastag, egyenletes felhőpaplant áttörte.

Az elemek drámája földünkön véget ért. Víz, tűz, föld és levegő szép rendben bemutatkozott, ezt egy hőhullám követte, ami zárásként minden átnedvesedett ruhadarabot megszártott, és a sok ezer pocsolya és tócsa vizét elpárologtatta. Ezt a hőhullámot egyesek nagyon kellemesnek találták, mások észre sem vették.

Sokan megrázottnak tűnnek, hangosan imádkoznak, kérik Istentől bűneik bocsánatát. Ezek azonban csak másodlagos reakciók. Az elemek nagyszerű tánca éppen

nem fenyegetés volt, hanem egy ösztönzés az öröme, amit Földünket látva érzünk. A három egymásba kapcsolódó jelenet ötletes szépsége az embereknek szólt, és megfelelt testünk érzékszociológiájának. Egy állat sem tudott volna valamit kezdeni ezzel. A címzett a 70.000 ember és ugyanúgy mi. Ez azt jelenti: 1917 óta minden ember minden korban címzett!

Az eddigi ábrázolás után az elemek tizenkét perces drámája van szemünk előtt. Ami még hiányzik, az a belső oldal. Tegyük föl, hogy egy tévéstáb a három jelenetet lejátsszatná és felvinné: milyen kulisszára, kellékekre, reflektorokra és szélgépekre lenne szükség, hogy egy valóságközelit forgassanak? Egy ilyen filmnek 'Bolygónk bemutatkozik!' lehetne a címe.

Több mint négy órán keresztül esett előtte az eső, és nagyon hideg volt. Azután, pontosan a 92 nappal előbb megadott órában elállt az eső. Rögtön jó idő lett. Mivel elvonuló eső esetén a csodálatos szivárvány szerencsét jelent, a természet itt is kihasználta ezt a szép fényjátékot, bár ez ellentmond a szabályszerűségnek, mert a szivárványok rendszerint csak reggelente vagy esténként láthatóak, de soha déli tizenkettőkor. A szivárvány azonban 12 órakor jelent meg Fatima fölött, színei százszoros intenzitással ragyogtak és az ív helyett egy 12 méter magas szalagot képeztek, ami embereket, kunyhókat, fákat borította be. A színes játék után az erős felmelegedés fölszállította az esővizet a felhőkbe. Gyorsan elpárolgott. Nagy forróság lehetett. De ez senkit sem zavart. Fizikusaink nem ismernek ilyenfajta gyors száradási folyamatot, mivel a vízpára ekkora mennyisége nem juthat el néhány perc alatt a felhőig. A háromszoros fényjáték végére minden csontszáraz volt. Több ezer tonna esővíznek kellett kevesebb, mint három perc alatt elpárolognia. A naptükröződés sokrétű varázslata kissé egy Fata Morgana emlékeztetett, ami egy a levegő tükröződése által keltett érzéki csalódás. Hasonlít a kaleidoszkóp egy éppoly szép, mint váratlan változására. Itt világítás-technikusokra lenne szükség, hogy tisztázzuk.

A fényjáték kezdetéig a talaj taszítóan komornak tűnt, barátságtalannak, szivacsosnak, mint a mocsár és nagyon piszkos volt. A 'Nap tánca' után néhány perccel a fennsík későnyári édenkertnek tűnt.

A levegő okozta volna a legnagyobb problémát a tévések számára. Míg az előbbieken leírt három elemi hatást valamelyest reprodukálni és filmezni tudták volna, nem lettek volna képesek arra, hogy a levegőszóport felvegyék.

Jelentős nagyságú és különböző magasságban, néhány száz és több ezer méteren elterülő felhőtömegeknek együtt és egymás ellen kellett mozogniuk ahhoz, hogy az igazi naptól a fényt elvegyék, hogy a 70.000 ember közül senkinek sem károsodott a retinája. Ehhez az egyes felhőlyukakat pontosan kellett irányítani.

A tömeg közepén voltak a látnokgyermek, akik a Nap tánca alatt a Fenséges Asszonyt királyi méltóságban láthatták.

«Ha akkor Fatimában lettem volna, és még hozzá világnézetileg közömbös megfigyelőként, – így Günter Stolze –, akkor most sajátos boldogság magasztos érzésével indultam volna haza. Azt gondoltam volna: ilyen szép lehet a bolygónk!»

A víz az ingóvízből és hideg mocsárból szelíd nyári

szépséggé lett. A föld a szivárvány spektrumszíneiben világított. A tűz melegítette és beborította az embereket ragyogó pompájával anélkül, hogy vakította volna őket. A levegő felhőformák ezreivel védelmezte őket.

A naphoz hasonló korong magasan táncolt és lehajolt hozzájuk vagy előttük egészen megfogható magasságig anélkül, hogy fenyegetne.

Köszönet, köszönet és még egyszer köszönet a Léleknek, aki ezt a mennyei ajándékot a földre küldte, biztosan nem azért, hogy megijesszen, hanem épülésükre.

Mi történt tulajdonképpen akkoriban? Lehet beszélni egy 'csodáról', vagy pontosabban egy 'kettős csodáról', mivel a három látnokgyermeknek 'kinyilatkoztatott csoda' pontosan a 'hetvenezer kívülálló csodájába' illeszkedett, de egészen más jellegű volt?

Mégis a külső csodában is egyetlen történést lehet látni, amit addig még nem vettek figyelembe. Ez egy isteni (valóban Isten-i) színjáték, ami a legnagyobb lelkesedéshez vezetett. Kábító, pazar színpompája, óriási vízmennyiség érezhető lezúdulása és elpárolgása, ami a színek játékanak perceihez igazodott. A rafinált levegőtükröződések vakítás nélkül világítva, a köröző korong képe és a tánca sok-sok kilométerre tündöklött

Annak, amit a tanult teológusok a 'csodák lényegéről, hatásairól és feltételeiről' kigondoltak, nem felel meg.

Romano Guardini, Karl Rahner és köztük mások jól tették, hogy hallgattak a napjelenségről. Ez nem illett a csodáról alkotott elképzelésükbe!

Egy óriási kaleidoszkóp meglepő módon feltűnt, és újra eltűnt! Úgy látszik, hogy ez a jelenség nem csoda volt, hanem sokkal több annál, sokkal megragadóbb. Ezzel a légi objektummal az itteni megtapasztalás új korszaka kezdődött meg, amire a NOVA kifejezés illik, hogy a napjelenség átélésének az abszolút ÚJ, a MEGLEPŐ, HATALMAS és RÉMISZTÓ voltát kifejezzük.

Ebből a tényből kiindulva következtetnünk kell az alkotóra, azaz a történések háttérében működő szellemi forrásra. Mivel a véletlen, mint előidéző kizárható, léteznie kell ennek az ismeretlen forrásnak. Ez messze felülmúlja a világ legnagyobb gondolkodóit. Bár az ő elgondolásuk a földi természetre vonatkozik és emberi aggyal fölfogható, de a forrás a fizikán és a fiziológián túl található, most egy jelenés valósága (először a tudomány világában) jogilag igazolódott.

Ha Günter Stolze egy csoda-per bírja lenne, akinek az 1917-es napjelenség megállapítási ítéletét kellene kihirdetnie, akkor ítélete így hangzana:

«Bizonyos, hogy a pásztorgyermekek, Francisco és Jacinta Marto és Lúcia dos Santos 1917. október 13-án a fatimai fennsíkon egy személyes intelligenciával beszéltek, ami nem ebből a világból való, mert intelligenciája magasan a föld lakosainak intelligenciahányadosa fölött van. Hogy ki ez a forrás, azt egy jogi megállapítási keregettel nem lehet megítélni.»

Akkor hol találjuk ennek a jelenségnek a forrását? Mialatt a nap 70.000 ember előtt táncolt, a Jelenés bemutatkozott a három gyermeknek, amint azt már július 13-án megígérte, és kérését is közölte velük:

– Én a Rózsafüzér Királynője vagyok! Ne bántsák meg többé Urunkat, Istenünket, akit már annyiszor megbántottak.

Utána kitérte kezeit – tudatja aztán Lúcia nővér – és mintegy szétszórta velük a nap sugarait. Közben fölemelkedett, és fényét visszatükrözte a nap.

Lúcia nővér - ahogy mi emlékezünk rá

Maria Celina de Jesús Crucificado, OCD nővértől, a coimbrai kármelita kolostor perjelnojétől

Mária Celina kármelita nővér ezen feljegyzéséből hozunk rövid kivonatot:

«Minden kolostorban legyen 'halottak könyve', ebbe vessék be a ház elhunyt nővéreinek nevét és rövid életrajzát. A nővér halálát jelenteni kell a rendi generálisnak, a saját megyéspüspöknek és azoknak a kolostoroknak, melyekkel a közösség különösen szoros kapcsolatban áll.» (Rendi szabály 101.)

Ezért írt M. Celina nővér most egy rövid életrajzi feljegyzést Lúcia nővérről. Egyszerűen csak azt írta le, ahogy ők emlékeznek rá. Ez azokban az években keletkezett, melyekben megadatott nekik, hogy ugyanazon rendi szabályzat szerint egy fedél alatt élhettek. Megosztották egymással a közösségi élet szépségeit és keresztségeit.

«Mekkora változások mentek végbe a családi körökben! Korábban ő volt a mindenki által elkényeztetett kislány, hiszen ő volt a legkisebb a hét testvér között. Mindenki megtapasztalta a nélkülözést és a megpróbáltatásokat, amiket ez az esemény váltott ki, de a megbélyegzett, a főbűnös Lúcia volt. Ami a legjobban fáj neki, hogy hazugnak tartották.

Ezt követte az otthon és a család elhagyásának fájdalma. Az édesanya azt gondolta, ha Lúcia nem lesz otthon, akkor mindez megszűnik. Ezért elhatározta, hogy elengedi lányát annak az asszonynak a házához, ahogy ezt ajánlották neki. Az édesapa néhány napra elengedte, de nem értett vele egyet, hogy végleg elmenjen. Az édesapa halála után az anya rögtön megengedte, hogy Lúcia Lisszabonba költözzön, ahol egy ideig Assunção Avelar asszonynál tartózkodott, aki városi lánnyá akarta átnevelni. Egy 'Miss' gondjaira bízta, hogy nevelje, és elegáns viselkedésre tanítsa. Ez nagyon különbözött az Aire-hegységi lányokak illetve a szerető családban felnövekvő lányok életétől!

Örömmel mesélt arról a feszültségről, amibe a Miss-t juttatta. Egy napon fontos látogatók voltak a házában. 13 éves volt. Testére, ami hozzászokott a szabad mozgáshoz, fűzőt kellett vennie, ami nagyon fojtotta! A Miss egy nagyon választékos öltözetet készített neki, mielőtt együtt lementek az ebédlőbe. Lemenetelkor csendben maradt. Arra gondolt, mint Dávid, amikor Saul páncélját föladták rá: Nem tudok így járni, mert nem szoktam meg!...

A köszöntőszavak után asztalhoz ültünk. A vendégek között ott volt Leiria püspöke, José Alves és Formigao kanonok is. Amikor leültek, kényelmetlenül érezte magát! A fűző

nem hagyta levegőhöz jutni, és még kevésbé engedte, hogy ételre gondoljon. Csendben maradt, figyelt nevelőnőjének éberségére és az asztalnál lévő urakra, aztán lecsúszott a székről és észrevétlenül eltűnt az ebédlőből. Senki sem ment utána. Azt hitték, hogy kiment és majd újra bejön. Ami meg is történt, csak éppenséggel egy másik ruhában jelent meg! Zihálva ért föl a szobájába, levette szerencsétlen fűzőjét, és fölvette Fatimából hozott ruháit. Fejére egy kis bársony kalapkát tett színes tollakkal, amit édesanyja vett Lisszabonban. Így jelent meg ismét, sugárzó arccal az ebédlőben. Teljes természetességgel ült le helyére, és jó hangulatban

várt az ételre. A Miss nagyon csodálkozott és bosszankodva kérdezte: Mit csinált a lány?! Azonnal megkapta a választ: Úrnőm, úgy nem tudtam volna enni! Úgy beszorítva, ahogy én voltam, mintha a számarkát láttam volna magam előtt, amikor anyám befogta. Általános derűtséget keltett.

Onnan aztán hamarosan hazatért anyjához, mert az a pletyka terjedt el, hogy eltűntették őt.»

A broszúra magyar nyelven is kapható. Ára 1 euró+portó

«Boldog Francisco és Jácinta»

ezt a 80 oldalas könyvecskét gyermekeknek ajánljuk
Merces Gil 35 rajzával

Francisco és Jácinta 10 éves kora elérték az életszentség magas fokát azáltal, hogy hősiességgel teljesítették az Angyal és a Szűzanya kérését. II. János Pál pápa 2000. május 13-án avatta őket boldoggá és most szentté avatásuk ügyében fáradozunk és az ő közbenjárásukra újabb csoda bizonyításán dolgozunk, amit az egyházi törvény követel.

A könyvecske több nyelven, köztük magyarul is kapható.
Ára 0,40 euró+portó

«Boldog Ferenc és Jácinta» értesítőnk háromhavonként jelenik meg portugál, német, angol, francia, olasz, spanyol és magyar nyelven és ingyen kapják azok, akik óhajtják és pontos címüket elküldik hozzánk. Mivel előállítás és postázása kiadással jár, e célra szívesen fogadunk önkéntes adományt, amit lenti bank-számlánkra is át lehet utalni.

*****

A betlehemi fény szüntelenül sugározza be a fatimai látnokok barátainak szívét és kísérvé őket az Újesztendő minden napján!

BOLDOG KARÁCSONY - BÉKÉS ÚJESZTENDŐ!

*****

BOLDOG MARTO FERENC ÉS JÁCINTA - Évente négyszer - Ára: 0,05€ - Nyomja: Gráfica Almondina, Torres Novas Dep.Leg. 163921/01.

A lap tulajdonosa: Postulação de Francisco e Jacinta Marto. Secretariado dos Pastorinhos. Rua S.Pedro 9. P-2496-908 Fatima

Direktor: P. Kondor Lajos SVD - Tel.: 00351-249-539780; Fax: 539789. E-mail: sec.pastorinhos@mail.telepac.pt

További információ az alábbi honlapon található: www.pastorinhos.com

Bank-számla Magyarországon: Raiffeisen-Bank, számlaszám: 9671-542995-001. IBAN: HU77 1209 6712 0054 2995 0010 0005